Súd:	Okresný súd Košice I
Spisová značka:	35C/244/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7112223315
Dátum vydania rozhodnutia:	09. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Lenka Bowker
ECLI:	ECLI:SK:OSKE1:2018:7112223315.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I v konaní pred sudkyňou JUDr. Lenkou Bowker v právnej veci žalobcu: K. P., nar.: X.X.XXXX, bytom: ul. U., XXX XX Q., v zastúpení: JUDr. Jurajom Kusom, advokátom, Nám. osloboditeľov 10, 071 01 Michalovce, proti žalovanej: Slovenská republika, v zastúpení Generálnou prokuratúrou, Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánom verejnej moci

r o z h o d o l :

Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 20.000,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 6.2.2012 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100% z výšky priznanej nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- Eur, o ktorej konkrétnej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku.

O zloženom preddavku na trovy konania súd rozhodne v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 12.9.2012 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu náhradu škody vo výške 829,84 Eur s ročným úrokom z omeškania vo výške 9,5 % od 6.2.2012 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žiadal vydať výrok, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 100.000,- Eur s ročným úrokom z omeškania vo výške 9,5 % od 6.2.2012 do zaplatenia a tiež do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že žiadal aj náhradu trov konania.

2. Svoj návrh odôvodnil tým, že nezákonné rozhodnutie, t.j. uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 14.12.2005 ČTS: UIS-86/KOK-2005 vydal vyšetrovateľ Odboru inšpekčnej služby v Košiciach, ul. Kuzmányho č. 8. Žalobca listom zo dňa 3.8.2011 doručil na Ministerstvo vnútra SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody z dôvodu, že bol nespravodlivo trestne stíhaný v čase od 14.12.2005 do 7.7.2010, t.j. 4 roky a 8 mesiacov, ktorá trestná vec skončila oslobodzujúcim rozsudkom. Žalovaná listom zo dňa 6.2.2012 mu oznámila, že v danom prípade neboli naplnené zákonné predpoklady na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a preto žiadosti nie je možné vyhovieť. S poukazom na § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., t.j. že uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 14.12.2005 nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Obranu žalovanej považuje žalobca za neprofesionálnu, pretože osoba, ktorá bola spod obžaloby

oslobodená alebo trestné konanie voči nej bolo zastavené, pretože nebolo dokázané, že sa skutky stali, má podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona zásadný nárok na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, aj keď toto uznesenie bolo z hľadiska trestného poriadku aktom zákonným a prokurátor na základe sťažnosti obvineného alebo i v rámci svojich dozorových oprávnení vyplývajúcich z Trestného poriadku, uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesenie obvinenia ako nezákonné nezrušil. Zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby, pri ktorom nedochádza k odsúdeniu dotyčnej osoby, resp. právoplatnému vysloveniu jej viny za skutok, má totiž rovnaké dôsledky ako zrušenie, či zmena uznesenia o vznesení obvinenia. Štát musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca, kedy sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov ak ich postup sa ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv a slobôd jednotlivca. Právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom sa trestné konanie končí, čo znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa zároveň z tohto dôvodu stáva bezpredmetným (nadbytočným). Z uvedených dôvodov sa nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby analogicky posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Žalobca poukázal na § 3 ods. 2 citovaného zákona o tom, že štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti, nakoľko ide o objektívnu zodpovednosť. S poukazom na § 6 ods. 1 citovaného zákona súd rozhodujúci o náhrade škody je viazaný rozhodnutím súdu, ktorý vydal právoplatný oslobodzujúci rozsudok. Proti uzneseniu o obvinení zo dňa 14.12.2005 podal žalobca ako poškodený sťažnosť, no prokurátor jeho sťažnosť zamietol uznesením zo dňa 23.2.2006 sp. zn.: 0Pv 259/05. Dňa 19.11.2009 Vojenská obvodná prokuratúra Prešov doručila Okresnému súdu Michalovce obžalobu na poškodeného. Okresný súd Michalovce rozsudkom zo dňa 21.6.2010 sp. zn. 8T/212/2009 oslobodil žalobcu spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa skutok stal. Proti tomuto rozsudku sa prokurátor odvolal. Žalobca bol nespravodlivo obvinený a trestne stíhaný v čase od 14.12.2005 do 7.7.2010, kedy sa oslobodzujúci rozsudok stal právoplatným, t.j. 4 roky a 8 mesiacov. Poškodený - žalobca bol oslobodený spod obžaloby a oslobodzujúci rozsudok má rovnaké právne účinky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, resp. zastavenie trestného stíhania. Nezákonného rozhodnutia sa orgán verejnej moci dopustil tým, že vydal uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 14.12.2005. Skutočnú škodu dôvodil žalobca nákladmi na obhajobu v trestnom konaní, ktoré zaplatil advokátke JUDr. Viere Ferčákovej v celkovej sume 25.000,- Sk, čo predstavuje 829,84 Eur, t.j. celkové náklady poškodeného na obhajobu v trestnej veci. Žalobca žiadal aj nemajetkovú ujmu v peniazoch, pretože počas doby nespravodlivého trestného stíhania sa musel zúčastňovať na úkonoch v prípravnom konaní, neskôr v konaní pred súdom, pričom účasť na výsluchu pred vyšetrovateľom, účasť na hlavnom pojednávaní pred súdom a hrozba vysokého trestu poškodeného zanechala trvalé následky a spôsobila mu neopísateľnú psychickú traumu, ktorá sa prejavila aj na zdraví poškodeného. V deň obvinenia 14.12.2005 žalobca musel vyhľadať lekársku pomoc a musel byť aj hospitalizovaný na internom oddelení NsP Š. Kukuru v Michalovce v čase od 16.12.2005 do 22.12.2005, nakoľko pri doručení uznesenia o vznesení obvinenia odpadol a skolaboval. Žalobca má dodnes vážne zdravotné problémy psychického pôvodu, pravidelne navštevuje odborného lekára za účelom liečby a kontrol. Každé trestné stíhanie, v rámci neho aj hroziaci trest predstavujú vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvolávajú im ďalšie negatívne dopady na osobný život a životný osud. Zasahujú do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, sú spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantované v článku 17 ods. 1 Ústavy SR obmedziť či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie na ochranu súkromného rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti garantovanej článkom 19. ods. 1,2 Ústavy SR. Trestné stíhanie, výkon väzby, prípadne výkon uloženého trestu, ktoré boli realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom sú spôsobilé vyvolávať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Žalobca dôvodil nemajetkovú ujmu tým, že bol poškodený personálnym rozkazom č. 736 zo dňa 22.12.2005, kedy bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z tých istých dôvodov, pre ktoré bol aj obvinený uznesením vyšetrovateľa zo dňa 14.12.2005. V personálnom rozkaze sa uvádza, že uvedený skutkový stav bol zistený a preukázaný šetrením nadriadeného, ktorý ako dôkazy použil najmä výsledky šetrenia UIS PZ MV SR vedené pod sp.zn. ČTS: UIS-86/KOK-2005, ďalej úradný záznam zo dňa 16.12.2005 z nazretia do vyšetrovacieho spisu. Proti personálnemu rozkazu žalobca podal rozklad listom zo dňa 4.1.2006, ale Ministerstvo vnútra SR rozhodnutím zo dňa 6.3.2006 č.p.: KM-10/PK-2006 rozklad zamietlo. Oslobodzujúci rozsudok relatívne zakladá dôvod na obnovu konania, avšak v zmysle § 245 ods. 2 zákona číslo 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru je zrejmé, že žalobca nie z vlastnej viny zmeškal subjektívnu aj objektívnu lehotu na podanie návrhu na

obnovu konania, v ktorom by sa domáhal zrušenia personálneho rozkazu č. 376 zo dňa 22.12.2005. Žalobca využil inštitút preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania listom zo dňa 6.12.2011 kedy sa domáhal zrušenia personálneho rozkazu ministra vnútra zo dňa 22.12.2005, avšak Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 13.1.2012 návrh zamietlo s odôvodnením, že bol podaný po uplynutí 5-ročnej lehoty ustanovenej v § 246 ods. 4 zák. č. 73/1998 Z.z.. Zmeškanie tejto lehoty žalobca nijako nemohol ovplyvniť, lebo trestné konanie právoplatne skončilo až dňa 7.7.2010. Z uznesenia o vznesení obvinenia a personálneho rozkazu o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ je zrejmé, že obidva skutky, za ktoré bol žalobca v disciplinárnom konaní prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ, sú zhodné so skutkami, za ktoré bol aj trestne stíhaný. Personálny rozkaz sa opiera o jediný dôkaz a to o vyšetrovací spis. Prepustením zo služobného pomeru príslušníka PZ žalobcovi vznikla nevyčísliteľná škoda. Stratil natrvalo sociálne výhody, ktoré policajt má v zmysle zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, tiež v zmysle zák. č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov. Taktiež žalobca stratil aj odchodné podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, žalobca tak stratil aj nárok na odchodné, ktoré by mu inak prináležalo až do výšky 10-násobku služobného platu, ktorý bol v čase prepustenia cca 20.000,- Sk, čiže išlo by o sumu asi 200.000,- Sk. Tým, že žalobca bol nezákonne prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ, tak sa mu natrvalo kráti aj výsluhový dôchodok, ktorého výška závisí od počtu odpracovaných rokov v služobnom pomere príslušníka PZ (§ 38 a 39 zákona č. 328/2002 Z.z.). Žalobca ďalej poukázal na nález Ústavného súdu ČR zo dňa 11.10.2006 sp. zn.: IV.US 428/05. Ďalej dôvodil nemajetkovú ujmu tým, že v čase trestného stíhania mal zaistený zbrojný preukaz, čím mal obmedzené možnosti sa po prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ zamestnať a nájsť vhodný zdroj obživy. Ak dôjde k neoprávnenému zásahu do práva na súkromie, tak žalobcovi ani nevzniká procesná povinnosť preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne, následok zníženia vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti (uznesenie NS SR sp. zn.: 3Cdo 137/2008). Každé trestné stíhanie, hrozba vysokého trestu zasahuje do práva na súkromie a právo na rodinný život. Žalobca ďalej poukazoval na iné rozsudky slovenských súdov, ktoré im boli priznané nemajetkové ujmy, policajtovi, advokátke, sudcovi, právnikovi. Žalobca sa musel podrobiť súdnemu procesu, bol nespravodlivo trestne stíhaný skoro 5 rokov, počas toho obdobia došlo k zásahu do jeho súkromného a rodinného života, navyše jeho prípad bol viackrát medializovaný, napr. v Denníku Korzár dňa 19.1.2007 bol zverejnený článok: „Skorumpovaných policajtov môžu usvedčiť Ukrajinci“. Žalobcovi trestné stíhanie spôsobilo neopísateľnú psychickú traumu a ocitol sa v izolácii vo všetkých oblastiach života, verejného, rodinného alebo pracovného. Pri výške určenia nemajetkovej ujmy v peniazoch má súd prihliadať na všetky skutočnosti, i na to, že žalobca má čistý register trestov, je bezúhonný, uvedeným rozhodnutím o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ mu vznikla nevyčísliteľná škoda, stratil zdroj obživy, na základe obvinenia, ktoré sa neskôr ukázalo ako nezákonné navždy stratil sociálne výhody o sociálnom zabezpečení policajtov, odchodné vo výške 10-násobku služobného platu a natrvalo krátený výsluhový dôchodok za počet odpracovaných rokov, na ktoré skutočnosti má súd prihliadať podľa § 17 ods. 3 písm. a) až d) citovaného zákona. Požadovaná výška nemajetkovej ujmy je podľa názoru žalobcu primeraná, pretože trestné stíhanie trvajúce skoro 5 rokov mu spôsobilo zníženie dôstojnosti, vážnosti žalobcu, v značnej miere jeho meno zostane navždy pošpinené. Trestné stíhanie žalobcovi spôsobilo negatívne následky vo všetkých oblastiach života. Žalobca si uplatnil aj úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka od 6.2.2012, t.j. prvý deň po 6-mesačnej lehote, ktorý má žalovaný na uspokojenie nároku žalobcu.

3. Žalovaná sa ku konaniu vyjadrila podaním zo dňa 7.11.2012, kedy uviedla, že trestné stíhanie bývalého policajta - žalobcu bolo vykonané v zmysle platného Trestného poriadku a za aktívneho dozoru prokurátora Vojenskej obvodnej prokuratúry v Prešove, viaceré procesné úkony boli v tejto veci vykonávané práve na základe pokynov dozorujúceho prokurátora. Prokurátor Vojenskej obvodnej prokuratúry sa dokonca s podaným návrhom na podanie obžaloby stotožnil a na žalobcu podal obžalobu. Slovenská republika má za to, že nie je možné vyvodzovať zodpovednosť za celé trestné konanie voči vyšetrovateľovi PZ (teda Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky). Trestné stíhanie pred súdmi sa koná len na podklade obžaloby, ktorú podáva prokurátor, platí zásada „bez žalobcu niet sudcu“ (nemo iudex sine actore). V tomto zmysle je pánom sporu vždy až do podania obžaloby či návrhu na dohodu o vine a treste prokurátor. Až po podaní obžaloby povinnosť rozhodovať samostatne, všetky otázky súvisiace s ďalším konaním prechádza na súd. Obžalobu je nevyhnutné vnímať ako významné procesné rozhodnutie, ktorým sa mení nielen postavenie obvineného (stáva sa obžalovaným), ale rozhoduje sa o jeho vine a trestne v konaní pred súdom. Ak sa prokurátor sa svojho aktívneho dozoru stotožní s výsledkami vyšetrovania a podá obžalobu, znamená to, že prokurátor má za to, že výsledok a priebeh

vyšetrovania bol v súlade s Trestným poriadkom a Trestným zákonom a jeho obžaloba bola zákonná a dôvodná. Na základe uvedeného, žalovaná v zastúpení Ministerstva vnútra SR sa nepovažuje za orgán oprávnený konať za štát vo veciach náhrady škody v prípadoch, ak trestné konanie skončilo oslobodením spod obžaloby alebo ak trestné stíhanie bolo zastavené prokurátorom až po podaní obžaloby, resp. rozhodovaní súdu, teda v prípadoch, v ktorých sa prokurátor zo svojho aktívneho dozoru stotožnil s výsledkami vyšetrovania a podal obžalobu. K zodpovednosti za škodu žalovaná uviedla, že na úspešné uplatnenie nároku náhrady škody sa vyžaduje, aby boli splnené všetky zákonnom ustanovené podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, škoda a príčinná súvislosť, poukázala na § 17 ods. 1,2,3 citovaného zákona. Podľa ustálenej judikatúry inštitút náhrady škody nemá byť prostriedkom získania z väčšiny majetku poškodeného o náhradu škody, ale má vyvážiť ujmu, ktorá žalobcovi skutočne vznikla. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch je potrebné vychádzať zo zákonnom ustanovených kritérií. Pritom závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje najmä so zreteľom na intenzitu neoprávneného zásahu, rozsah a na jeho ohlas, ako aj dĺžku jeho trvania. Dôkazné bremeno týkajúce sa výšky nemajetkovej ujmy zaťažuje vždy žalobcu. Žalovaná mala za to, že žalobca nepreukázal opodstatnenosť ním požadovanej výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch. Čo sa týka medializácie jeho prípadu cez médiá, tak tu chýba evidentne príčinná súvislosť medzi konaním vyšetrovateľa a škodou, ktorá podľa žalobcu nastala, keďže zásah do osobnostných práv nevykonal evidentne vyšetrovateľ. Z toho dôvodu žiadala žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

4. Podaním zo dňa 4.3.2013 sa žalobca vyjadril k stanovisku žalovanej, kedy zopakoval svoje tvrdenia, ktoré už uviedol v návrhu na začatie konania a ďalej uviedol, že zdôvodnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca preukázal na strane 5 - 11 žalobného návrhu, ktorého prílohou sú aj lekárske správy, z ktorých je zrejmé, že trestné stíhanie zaniklo u žalobcu trvalé následky na zdraví. Opätovne poukázal na skutočnosti, ktoré už raz uvádzal v návrhu na začatie konania.

5. Listom zo dňa 13.3.2013 žalovaná v zastúpení Ministerstvom vnútra SR navrhla konajúcemu súdu, aby uložil povinnosť žalobcovi zložiť preddavok na trovy konania s poukazom na § 141a Občianskeho súdneho poriadku.

6. Listom zo dňa 25.2.2014 sa žalobca vyjadril k návrhu žalovanej čo sa týka otázky, ktorý orgán má zastupovať žalovanú v konaní a naďalej zotrval na tom, že to má byť Ministerstvo vnútra SR.

7. Uznesením č.k.: 35C/244/2012-136 zo dňa 20.5.2014 súd uložil žalobcovi povinnosť zložiť preddavok na trovy konania vo výške 5.041,49 Eur, na účet Okresného súdu Košice I, do 60 dní od právoplatnosti uznesenia. Žalovanej povinnosť zložiť preddavok na trovy konania súd neuložil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.5.2014.

8. Následne súd zaujal stanovisko k predmetnej otázke, ktorý orgán štátu zastupuje Slovenskú republiku a mal za to, že je to Generálna prokurátora Slovenskej republiky, ktorej bol zaslaný návrh s prílohami.

9. Podaním zo dňa 5.3.2015 žalovaná už v zastúpení Generálnej prokuratúry SR uviedla, že nárok uplatnený žalobou neuznáva a žalobu navrhuje zamietnuť, pretože nárok nebol s nimi predbežne prerokovaný, čo činí žalobu neprípustnou z dôvodu predčasnosti a ani vznik škody, ani vznik nemajetkovej ujmy nie sú náležite preukázané ani čo do základu, ani čo do výšky.

10. Uznesením č.k. 35C/244/2012-284 zo dňa 30.9.2015 súd na základe návrhu žalobcu konanie o zaplatenie náhrady škody vo výške 829,84 Eur s ročným úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne od 6.2.2012 do zaplatenia zastavil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 5.11.2015.

11. V priebehu konania žalovaná namietala príčinnú súvislosť medzi Personálnym rozkazom o prepustení a uznesením o vznesení obvinenia a to s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Bratislave, Najvyššieho súdu SR nachádzajúcom sa v osobnom spise žalobcu a to z toho dôvodu, že tieto súdy preskúmavali konanie žalobcu v samostatnom konaní, kde zisťovali, či žalobca svojim konaním hrubo porušil služobnú prísahu a služobné povinnosti, ktoré boli dôvodom na vydanie Personálneho rozkazu o prepustení zo služobného pomeru. Žalovaná poukázala na Nález Ústavného súdu SR z 6.5.2015 č.k. IV.ÚS 296/2014, ktorý uvádza, že prípadne oslobodzujúci rozsudok neznamená, že žalobca sa nedopustil porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, pretože takéto porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nemusí dosahovať intenzitu trestného

činu. Ústavný súd poukázal na to, že ide o dve samostatné konania. Následok, ktorý si žalobca uplatňuje v tomto konaní ako náhradu nemajetkovej ujmy, nebol spôsobený uznesením o vznesení obvinenia, ale práve Personálnym rozkazom, ktorý predmetnými súdnymi rozhodnutiami bol potvrdený ako správny. Preto tu nie je príčinná súvislosť medzi Personálnym rozkazom a dôvodmi jeho vydania a uznesením o vznesení obvinenia. Takáto príčinná súvislosť by bola v rozpore s ústavnou judikatúrou Najvyššieho súdu a je ju možné považovať za arbitrážnu, neakceptovateľnú a neudržateľnú. Uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť zo spáchania trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Žalovaná poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo 201/2007 z 30.7.2008, podľa ktorého nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby sú vykonávané v medziach zákona. Na tom nič nemení ani fakt, že neskôr dôjde k zastaveniu trestného stíhania voči tejto fyzickej osobe alebo k prepusteniu z väzby alebo k oslobodeniu spod obžaloby. Najvyšší súd dospel teda k záveru, že orgány činné v trestnom konaní zákonným konaním v rámci trestného konania nemôžu neoprávnene zasiahnuť do osobnosti fyzickej osoby a teda fyzickej osobe následne ani nemôže vzniknúť nárok na nemajetkovú ujmu, keďže nedošlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnosti. Žalovaná opätovne poukázala, že Generálna prokuratúra nie je oprávnená konať v mene Slovenskej republiky v prípade náhrady škody. Žalovaná ďalej namietala, že uplatňovaný úrok z omeškania je vyšší, než bolo možné uplatniť ku dňu 6.2.2012 len v rozsahu 9 % ročne.

12. Žalobca uvedené námietky žalovanej odmietol, pretože podľa jeho názoru je tu príčinná súvislosť medzi konaním o prepustení zo služobného pomeru a konaním o náhradu škody, keďže v trestnom konaní bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, že skutok sa nestal, tak je logické, že sa nestal ani skutok, ktorý bol predmetom personálneho konania o prepustení zo služobného pomeru. Čo sa týka odvolávky na Nález Ústavného súdu zo dňa 6.5.2015, tieto rozhodnutia nemožno paušalizovať na každý prípad, avšak v prípade žalobcu je zrejmé, že došlo k zásahu a každý, kto bol oslobodený spod obžaloby má nárok na náhradu škody podľa § 6 zákona číslo 514/2013 Z.z. Za 5 rokov stíhania došlo k brutálnemu zásahu do osobnostných práv žalobcu vo všetkých troch oblastiach života a to verejného, pracovného alebo osobného. Výkladom žalovanej by žiadnej fyzickej osobe, ktorá bola oslobodená spod obžaloby nevznikol nárok na náhradu škody.

13. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 35C/244/2012-322 zo dňa 22.10.2015 kedy, zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 100.000,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 6.2.2012 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a zaviazal žalovanú aj k náhrade trov konania vo výške 5.786,02 Eur k rukám právneho zástupcu žalobcu JUDr. Juraja Kusa s tým, že o zloženom preddavku na trovy konania súd rozhodne v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

14. Na základe odvolania žalovanej Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 3Co/142/2016-399 zo dňa 10.5.2017 zrušil rozsudok vo vyhovujúcom výroku a výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že žalobca označil ako nezákonné rozhodnutie uznesenie o vznesení obvinenia Úradu inšpekčnej služby, Odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite Ministerstva vnútra SR zo dňa 14.12.2005 ČTS:UIS-86/KOK-2005, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie za pokračujúce trestné činy zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 Trestného zákona. Žalovaná namietala, že v spore absentuje nezákonné rozhodnutie, keďže uznesenie o vznesení obvinenia automaticky nemožno považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Túto odvolaciu námietku žalovanej odvolací súd považoval za nedôvodnú. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní rovnako správne ustálil aj orgán, ktorý je v tomto spore oprávnený konať za Slovenskú republiku. Rovnako neobstála odvolacia námietka žalovanej, že okresný súd mal aplikovať ust. § 17 ods. 4 zák. č.514/2003 Z.z. v znení účinnom rozhodovania súdu. V prejednávanom spore súd prvej inštancie postupoval správne, ak použil citované ustanovenie § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu vydania označeného nezákonného rozhodnutia, t.j. ku dňu 14.12.2005. Z dôvodov napadnutého rozsudku však možno vyvodiť, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy zohľadnil aj okolnosti, ktoré pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy nie sú relevantné. Prvoinštančný súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu

nemajetkovej ujmy zohľadnil okolnosť, že žalobca po prepustení zo služobného pomeru stratil pravidelný mesačný príjem vo forme mzdy, ako aj ďalšie sociálne výhody spojené s výkonom jeho funkcie, najmä odchodné, nakoľko uvedené skutočnosti by zakladali jedine nárok žalobcu na skutočnú škodu, prípadne ušlý zisk podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., keďže náhrada nemajetkovej ujmy sleduje odškodnenie morálnej ujmy vzniknutej v dôsledku porušenia práva na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti. Vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov odvolací súd uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, na základe akých záverov dospel súd k zisteniu, že začatie trestného stíhania sa odzrkadlilo aj na zdravotnom stave žalobcu. Žalobca síce v žalobe poukázal na záznam o ošetrení pacienta zo dňa 14.12.2005, lekársku správu, interné odd. NsP Š. A., F. zo dňa 22.12.2005, lekársku správu zo dňa 15.12.2005 a lekársku správu - neurologické vyšetrenie zo dňa 14.12.2005, ktoré ako dôkaz mal pripojiť k žalobe, ale táto zdravotná dokumentácia v spise nie je zažurnalizovaná. Súd v dôvodoch napadnutého rozhodnutia nedostatočne vyhodnotil aj výsluch jednotlivých svedkov. Aj keď súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že uplatnený nárok vo výške 100.000,- eur je so zreteľom na § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. primeraným, ničím neodôvodnil, nevykonal žiadne porovnanie konkrétneho prípadu so zákonnými kritériami, ktoré odcitoval a tak odôvodnenie jeho rozhodnutia v napadnutej časti sa stalo nepreskúmateľným. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy a v tejto súvislosti prihliadnuť na osobu poškodeného, jeho doterajší život, závažnosť vzniknutej ujmy, závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom a spoločenskom živote a rozhodnutie odôvodní tak, aby bolo preskúmateľné vo vzťahu k výške priznanej náhrady.

15. Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca dňa 29.9.2017 dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 2Cdo/11/2018-510a zo dňa 29.3.2018, kedy dovolanie odmietol.

Žalobca sa vyjadril k zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu podaním zo dňa 1.10.2018, kde uviedol, že právny názor odvolacieho súdu prezentovaný v odseku 29., t.j. že prvoinštančný súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy zohľadnil okolnosť, že žalobca po prepustení zo služobného pomeru stratil pravidelný mesačný príjem vo forme mzdy, ako aj ďalšie sociálne výhody spojené s výkonom jeho funkcie, najmä odchodné, nakoľko uvedené skutočnosti by zakladali jedine nárok žalobcu na skutočnú škodu, prípadne ušlý zisk podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., keďže náhrada nemajetkovej ujmy sleduje odškodnenie morálnej ujmy vzniknutej v dôsledku porušenia práva na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti, nie je správny, nakoľko je v rozpore s ustanovením § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.. kde sú uvedené kritériá, z ktorých súd vychádza pri určení výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch, medzi ktoré patrí aj závažnosť vzniknutej ujmy, okolnosti, za ktorých k nej došlo, ďalej závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli v spoločenskom uplatnení. Strata mesačného príjmu, strata odchodného, skrátenie výsluhového dôchodku medzi tieto kritériá patria. Žalobca bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ Personálnym rozkazom č. 736 zo dňa 22.12.2005 z tých istých dôvodov, pre ktoré bol aj trestne stíhaný a to uznesením vyšetrovateľa zo dňa 14.12.2005. Personálny rozkaz o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ sa opiera o jediný dôkaz a to o vyšetrovací spis, t.j. uznesenie o obvinení sp. zn. ČTS:ÚIS-86/KOK-2005. Z uznesenia o obvinení zo dňa 14.12.2005 a Personálneho rozkazu o prepustení zo služobného pomeru zo dňa 22.12.2005 je zrejmé, že obidva skutky, pre ktoré bol žalobca v disciplinárnom konaní prepustený, sú zhodné so skutkami, pre ktoré bol aj trestne stíhaný. Žalobca nie z vlastnej viny zmeškal subjektívnu aj objektívnu lehotu na podanie návrhu na obnovu konania, v ktorom by sa domáhal zrušenia personálneho rozkazu č. 736 zo dňa 22.12.2005, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ. A žalobca tiež nie z vlastnej viny bol stíhaný skoro 6 rokov a tak bolo nemožné domáhať sa zrušenia personálneho rozkazu, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ. V prípade zrušenia personálneho rozkazu, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ, by žalobca mal nárok na náhradu skutočnej škody, t. j. na vyplatenie služobného platu, odchodného tiež kráteného výsluhového dôchodku. Zastal názor, že v tomto konaní je nemožné domáhať sa náhrady skutočnej škody, prípadne ušlého zisku ako sa mylne domnieva odvolací súd, pretože personálny rozkaz nebol zrušený, a preto je nemožné domáhať sa skutočnej škody vo forme ušlej mzdy, odchodného a kráteného výsluhového dôchodku. Uviedol, že nemá iný prostriedok ochrany než v tomto konaní domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z.z. za nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci a tento zákon je vo vzťahu k OZ lex specialis a preto sú vylúčené iné formy ochrany v zmysle OZ. strata služobného platu, strata odchodného a krátený výsluhový dôchodok patria medzi kritéria, na ktoré musí súd prihliadať a ktoré sú jasne uvedené v ustanovení § 17 ods. 3 zákona

č. 514/2003 Z.z.. Odvolací súd uvádza, že z odôvodnenia napadnutého nevyplýva, na základe akých záverov dospel súd k zisteniu, že začatie trestného stíhania sa odzrkadlilo aj na zdravotnom stave žalobcu. Žalobca síce v žalobe poukázal na záznam o ošetrení pacienta zo dňa 14.12.2005, lekársku správu, interné odd. NsP Š. A., Michalovce zo dňa 22.12.2005, lekársku správu zo dňa 15.12.2005 a lekársku správu - neurologické vyšetrenie zo dňa 14.12.2005, ktoré ako dôkaz mal pripojiť k žalobe, ale táto zdravotná dokumentácia v spise nie je zažurnalizovaná. Toto tvrdenie odvolacieho súdu je v rozpore s vykonaným dokazovaním. Uvedené lekárske správy žalobca dvojmo pripojil k žalobe a s týmito lekárskymi správami súd procesné strany na pojednávaní riadne oboznámil a to dňa 24.3.2015 (viď str. 3 zápisnice o pojednávaní zo dňa 24.3.2015). Súd ďalej v dôvodoch napadnutého rozhodnutia nedostatočne vyhodnotil aj výsluch jednotlivých svedkov. Ani toto tvrdenie odvolacieho súdu neobstojí, lebo je v rozpore s obsahom rozhodnutia súdu prvej inštancie. Všetci svedkovia pred súdom podrobne vypovedali, s akými reakciami okolia sa stretli a aké následky spôsobilo žalobcovi 5-ročné trestné stíhanie. Všetky reakcie okolia boli negatívne, čo je podrobne rozpísané na str. 9 až str. 12 rozsudku prvej inštancie. Aj žalobca vo svojej výpovedi podrobne opísal negatívne následky trestného stíhania do svojich osobnostných práv od počiatku, kedy bol zaistený na pracovisku hraničnej polície vo Vyšnom Nemeckom, že bol doprevádzaný televíziou a novinármi. V konaní vypočutí svedkovia V. P., X. H., F. X., F.A., A. J., T. A. a V. B. zhodne vypovedali, že zmenili svoj vzťah k žalobcovi a podrobne opísali, s akými negatívnymi ohlasmi sa stretli na adresu žalobcu v príčinnej súvislosti s jeho trestným stíhaním. Na str. 19 a 20 rozsudku súd prvej inštancie výpovede svedkov presvedčivo vyhodnotil a dospel k záveru , že trestné stíhanie negatívne ovplyvnilo osobný, pracovný, spoločenský a rodinný život žalobcu. Ďalšou veľmi významnou skutočnosťou, ktorá výrazne ovplyvnila následky súvisiace s trestným stíhaním, bola medializácia celého prípadu, ktorý bol viackrát medializovaný v novinách, ako aj v televízii Markíza v hlavných televíznych správach. Konanie žalobcu bolo opísané ako nesporná vec, t.j. že patrí medzi skorumpovaných policajtov, ktorí v službe brali úplatky za bezproblémové prepúšťanie cestujúcich, atď. Svedkovia vypočutí v tomto konaní uviedli, že práve pod vplyvom toho, ako bola vec medializovaná uverili, že žalobca sa trestnej činnosti skutočne dopustil, pretože to, čo počuli, videli a si prečítali v médiách, bolo pre nich smerodajné. Zároveň žalobca mal za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je riadne zdôvodnený, vo veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie a primeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy súd priznal v súlade so zákonnými kritériami uvedenými v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Súd prvej inštancie v rozsudku poukázal na iné obdobné prípady, ktoré presne citoval a na konkrétnu výšku, ktorá bola poškodeným priznaní ako náhrada nemajetkovej ujmy. Konkrétne išlo o rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14C 112/2002 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 16Co 256/2005 zo dňa 7.7.2006, kde bola priznaná suma 7.000.000,- Sk (232.357,43 €), rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 9C 92/2007 zo dňa 4.5.2011 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu, kde bola JUDr. A. L. priznaná suma 230.000,- Eur, JUDr. M. V. bola priznaná suma 1.600.000,- Eur, rozsudok Okresného súdu Košice I. č.k. 24C/243/2012 zo dňa 5.2.2015, kde bola B. A. priznaná suma 100.000,- Eur s tým, že práve v poslednej uvedenej veci išlo o poškodeného, patriaceho do okruhu spoluobvinených žalobcu. Súd preto pri úvahe nad primeranosťou výšky náhrady za nemajetkovú ujmu správne prihliadal práve na tento prípad. Žalobca ďalej poukázal na právoplatný rozsudok Okresného súdu Košice I. sp. zn. 40C/175/2012-275 zo dňa 22.4.2015, kedy v prípade iného policajta Ing. V. patriaceho k tým 17 policajtom, súd priznal nemajetkovú ujmu vo výške 75.000,- Eur, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/506/2015-212 zo dňa 12.10.2016, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice I. sp. zn. 40C/7/2014-137 zo dňa 27.5.2015, ktorým súd priznal vyšetrovateľke PZ JUDr. L. V. sumu 100.000,- Eur. Z týchto rozhodnutí je zrejmé, že v prípade žalobcu požadovaná suma náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 100.000,- Eur je primeraná. Neobstojí prípadná argumentácia žalovanej, že výška náhrady nemajetkovej ujmy s poukazom na § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. by nemala byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo 262/2015 z 16.3.2016, kde je vyslovený tento právny názor: „Takýto prístup by popieral nielen princíp úplného odškodnenia, ale spôsoboval by aj neprípustné odňatie už existujúceho práva, zásah do legitímnej nádeje poškodeného na satisfakciu, a bol by aj porušením zákazu retroaktivity.“ Javí sa nelogické aj z iných dôvodov aplikovať ustanovenie § 12 zákona č. 247/2017 Z.z. na určovanie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za škodu, ktorá bola spôsobená nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci. V týchto konaniach o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi sa štátny orgán nedopustil žiadneho protiprávneho konania, tak je logické, že aj sumy odškodnenia stanovené týmto zákonom sú len symbolické a limitované maximálnym odškodnením 50-násobok minimálnej mzdy. Iná situácia je pri náhrade škody za nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, kde sa orgán štátnej správy dopustil protiprávneho konania.

Výšku náhrady nemajetkovej ujmy nemožno obmedziť, lebo ide o objektívnu zodpovednosť štátu, ktorá je zakotvená v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a čo aj vyplýva z právneho názoru vysloveného v rozhodnutí NS SR z 16.3.2016 sp. zn. 7Cdo 262/2015.

16. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu do ktorého právomoci vec patrí.

17. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

18. Súd vykonal dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi, výpoveďami účastníkov konania, svedkov, pripojením osobného spisu žalobcu - evidenčné číslo: 199884 a zistil nasledovný skutkový stav:

19. Uznesením ČTS: UIS-86/KOK-2005 zo dňa 14.12.2005 bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie za pokračujúce trestné činy zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prijímanie úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 Trestného zákona. V odôvodnení bolo uvedené, že uznesením Policajného orgánu UIS PZ ObKOK Bratislava č.p. ČTS: UIS-86/KOK-2005 zo dňa 26.9.2005 podľa § 160 ods. 1 Trestného poriadku bolo začaté trestné stíhanie pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia žalobca podal sťažnosť, o ktorej rozhodla Vojenská obvodná prokuratúra Prešov uznesením OPV 259/05 zo dňa 23.2.2006 kedy zamietla sťažnosť obvineného - žalobcu, pretože sťažnosť nie je dôvodná.

20. Dňa 13.11.2009 Vojenská obvodná prokuratúra vzniesla obžalobu číslo OPV 277/08-138 na obvineného - žalobcu kedy bol obvinený ako verejný činiteľ, ktorý v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, priamo pre seba prijímal úplatok, aby sa zdržal konania tak, že porušil povinnosti vyplývajúce zo svojho postavenia, čím spáchal pokračovací trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a pokračovací trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005.

21. Rozsudkom Okresného súdu Michalovce č.k.: 8T/212/2009 zo dňa 21.6.2010 súd rozhodol, že podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku obžalovaného - žalobcu oslobodzuje spod obžaloby prokurátora Vojenskej obvodnej prokuratúry Prešov pre skutky právne kvalifikované ako pokračovací trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a pokračovací trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005, pretože nebolo dokázané, že tieto skutky sa stali. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 7.7.2010.

22. Z príjmových pokladničných dokladov vystavených JUDr. Vierou Ferčákovou, advokátkou, Štúrova 20, Košice súd zistil, že 4.1.2006 táto prijala od žalobcu sumu 20.000,- Sk ako trovy obhajoby vo veci KE 145/05-FA a dňa 30.3.2006 táto prijala od žalobcu sumu 5.000,- Sk ako trovy obhajoby - účel KE 145/05-FA.

23. Zo záznamu o ošetrení pacienta zo dňa 14.12.2005 súd zistil, že žalobca bol ošetrený v zdravotníckom zariadení NsP Sobrance rýchlou lekárskou pomocou (č.l. 185).

24. Z lekárskej správy I. interného oddelenia NsP Š.A. v Michalovciach súd zistil, že žalobca bol hospitalizovaný na I. internom oddelení od 16.12.2005 do 22.12.2005, kedy bol prijatý za účelom prešetrenia klinickej stabilizácie (č.l. 186).

25. Z ďalších lekárskych správ zo dňa 14.12.2005 súd zistil, že v ten deň ráno z dôvodu pracovného vypätia, keďže bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie, o 9:00 hod. ráno odpadol, padol dozadu, v poslednej chvíli ho zachytili, neudrel sa. Pri ceste autobusom do Košíc sa stav zopakoval, mal bolesti na hrudníku, tlakové. Bol odoslaný na neurologické vyšetrenie, kde bol stanovený diagnostický záver: Akcelerácia artériovej hypertenzie, t.č. normotenzia, prolaps mitrálnej chlopne resp. v ďalšom náleze: Kolaps? synkopa? - podľa int. nálezu v neurologickom náleze ľavostranný senzitívny hemisyndróm pri

akcelerácii TK, nižšie reflexy ĽDK môžu súvisieť s anamn. udávanými vertebrogénnymi ťažkosťami. Odp.: úprava TK, neurolog. ko pri pretrvávaní obtiaží (č.l. 187,188).

26. Personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 736 zo dňa 22.12.2005 bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zák.č. 73/1998 Z.z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, kedy bol popísaný skutkový stav, ktorý bol zistený a preukázaný šetrením nadriadeného, ktorý ako dôkazy v zmysle § 238 zák.č. 73/1998 Z.z. použil najmä výsledky šetrenia UIS PZ MV SR vedené pod ČTS: UIS-86/KOK-2005, úradný záznam zo dňa 16.12.2005, z nazretia do vyšetrovacieho spisu, fotokópia plánu služieb OHK PZ Vyšné Nemecké na mesiac október 2005, fotokópia strany inštruktáže príslušníkov OHK PZ Vyšné Nemecké zo dňa 24.10.2005 a 28.10.2005, úradný záznam Policajného zboru z odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite UIS PZ MV SR, vysunuté pracovisko Košice zo dňa 19.12.2005.

27. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca listom zo dňa 4.1.2006 rozklad, o ktorom rozhodlo Ministerstvo vnútra SR rozhodnutím č.p.: KM-10/PK-2006 zo dňa 6.3.2006 a to tak, že rozklad ako nedôvodný bol zamietnutý a napadnuté rozhodnutie bolo potvrdené.

28. Listom zo dňa 6.12.2011 žalobca žiadal Ministerstvo vnútra SR o preskúmanie predmetného rozhodnutia mimo odvolacieho konania, na čo mu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky odpovedalo listom zo dňa 13.1.2012 a to tak, že jeho podnet na mimoriadny opravný prostriedok bol zamietnutý z dôvodu, že preskúmaním bolo zistené, že uvedené rozhodnutia boli vydané v súlade s príslušnými ustanoveniami citovaného zákona a ostatnými predpismi. Ďalej, že predmetný podnet bol podaný po uplynutí objektívnej 5-ročnej lehoty v zmysle § 246 ods. 4 zákona.

29. Rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach, č.p.: OP-37-21/SS-2006 zo dňa 10.4.2006 súd zistil, že bol žalobcovi zaistený zbrojný preukaz, séria AA, číslo: 1O6980, vydaný 31.3.2006 Okresným riaditeľstvom PZ v Michalovciach a to až do rozhodnutia iného orgánu.

30. Žalobca ďalej v konaní predložil výňatky zrejme z medializácie tohto prípadu pod názvami: MV: „Obvinili 17 osôb za korupciu v polícii“ zo dňa 14.12.2015, ďalej príspevok F. P. bez uvedenia dátumu a príspevok P. K. s názvom: „Štvrtina policajtov putovala do väzby! Kukláči odviedli priamo z porady za mreže štvrtinu policajtov z hraničného prechodu vo Vyšnom Nemeckom.“

31. Oznámením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPC-OSZ-VZ-39.948-5/2010 zo dňa 3.1.2011 súd zistil, že na základe odstúpenia žiadosti o výpočet odchodného na priame vybavenie bolo zistené a oznámené to, že základom na výpočet odchodného by žalobcovi podľa § 58 zákona bola zhodnotená doba trvania služobného pomeru 36 rokov, 2 mesiace a 21 dní. Za túto dobu trvania služobného pomeru by mu patrilo odchodné vo výške 13,5-násobku základu. Základom na výpočet odchodného bol podľa § 60 zákona priemerný mesačný služobný plat v ukončenom kalendárnom roku 2004 vo výške: 27.020,- Sk. Nakoľko na OOSZ SPSČ MV SR nebol doručený jeho nový základ pre výpočet odchodného za rok 2009, bolo mu vypočítané odchodné zo základu z roku 2004, t.j. zo sumy 27.020,- Sk, pričom 13,5-násobok tohto platu predstavuje odchodné v sume: 364.770,- Sk.

32. Z osobného spisu žalobcu súd zistil najmä skutočnosti vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 1S 216/2006-49, ktorým bola žaloba žalobcu voči žalovanému: Ministerstvu vnútra SR o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného ČP KM-10/PK-2006 zo dňa 6.3.2006, ktorým žalovaný správny orgán zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie - Personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 736/2005 zo dňa 22.12.2005, ktorým bol žalobca prepustený zo štátnej služby príslušníka Policajného zboru s návrhom na zrušenie napadnutých rozhodnutí, vrátenie veci na ďalšie konanie, pričom súd rozhodol tak, že žalobu zamietol. Rozsudok je datovaný dňa 1.4.2008. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 1Sžo 98/2008 zo dňa 16.12.2008 Najvyšší súd rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 216/2006-49 zo dňa 1.4.2008 potvrdil, rozsudok nadobudol právoplatnosť 11.2.2009.

33. Žalobca v konaní vypovedal, že v Policajnom zbore mal odpracovaných necelých 32 rokov, pričom prešiel rôznymi funkciami, na hraničnom prechode Vyšné Nemecké pôsobil do roku 2005. Jeho činnosť bola fakticky verejne známa, veľa ľudí ho poznalo, policajti, mal veľa priateľov, kamarátov, známych, kde sa obrátil, každý ho pozdravil, úctivo s ním rozprával. Po tejto udalosti už to tak nie je. Dňa 9.12.2005 na

hraničnom oddelení Vyšné Nemecké, kde pôsobil ako starší referent, bol počas jeho voľna prizvaný na tzv. poradu, kde im bolo oznámené, že na hraničnom prechode Vyšné Nemecké sa pácha trestná činnosť a preto ktorí policajti budú vyzvaní nech vystúpia a vyjdú von zo zasadacej miestnosti. Medzi ostatnými sedemnástimi bol aj on. Aj keď nepredpokladal, že môže dôjsť k vyhláseniu jeho mena, pretože pred mesiacom sa vrátil zo služobnej cesty, kde pôsobil 6 mesiacov, čiže len necelý mesiac pôsobil na hranici, vyšiel vonku a zostal skutočne prekvapený, pretože za dverami ich čakali kukláči, ktorí ich opreli o stenu, nahodili im putá, po prehliadke cez celý vybavovací priestor, kde sa pohybovala široká verejnosť, aj službukonajúci policajti, či colníci, boli odvedení do vedľajšej budovy na hraničné oddelenie. Pri osobnej prehliadke skolaboval, na čo prišla zásahová pohotovostná sanitka zo Sobraniec. Po tej udalosti bol nadopovaný liekmi, nevie, čo s ním robili, ležal celý čas. Manželke tiež nikto nedal vedieť. Následne ho eskortovali na Krajské riaditeľstvo do Košíc na Inšpekciu Ministerstva vnútra, ostatní policajti boli eskortovaní autobusom. Tam bol vypočúvaný celú noc a niekedy po polnoci mu prišlo znovu zle a odviezli ho na pohotovosť do Košíc. Nad ránom ho odviezli do cely predbežného zaistenia do Michaloviec. Bol z toho totálne zrútený, nevedel o čo sa jedná, narábali s ním ako s panákom. Priebeh zaistenia bol brutálny, postup policajtov bol taký, ako keby sa dopustil nejakej závažnej trestnej činnosti a tak s ním jednali. Pre vysoký krvný tlak potom bol aj viackrát hospitalizovaný. Momentálne dochádza k situáciám, že v nočných hodinách sa prebudí, potí sa, bolí ho hlava, odpadáva. Na zvýšený krvný tlak berie tri druhy liekov, ráno, na obed, večer, bez nich už nemôže existovať. Predtým než bol zaistený, tieto lieky vôbec neužíval, nemal takéto problémy. Následky zaistenia trestného stíhania prepustenia zo služobného pomeru mali pre neho skutočne fatálne následky, ocitol sa v izolácii v troch oblastiach - rodinný život sa mu zrútil, verejnosť sa mu otočila chrbtom a na pracovisku spolupracovníci, s ktorými bol predtým skutočne v dobrom kontakte, navštevovali sa, každý sa mu otočil chrbtom. V tlači sa prehnala lavína článkov o tom, že policajti vo Vyšnom Nemeckom sú skorumpovaní, páchajú trestnú činnosť. Taktiež to bolo odvysielané v hlavných správach, bolo poukazované na policajta s 30-ročnou praxou a hodnosťou major, čo tam bol jediný on. Široká verejnosť ho poznala, poznali ho cestujúci, každý, pretože Sobrance je malé mestečko. Už na druhý deň každý vedel, o koho sa jedná. Žaloby proti médiám nepodával. To, že sa jedná práve o jeho osobu vedel každý z tam pracujúcich policajtov, colníkov, aj veľa cestujúcich ho videlo. Spočiatku manželka pozerala predovšetkým na jeho zdravotný stav, avšak postupom času mu z toho začal hroziť aj rozpad manželstva, pretože uverila rečiam a narážkam ľudí, pretože každý jej tvrdil, že je skutočne skorumpovaný a že bral úplatky. Manželka chcela podať žiadosť o rozvod, len potom sa to nejako ututlalo. Ešte aj v tomto čase sem tam manželka si nenechá ujsť nejakú poznámku, ako kde sú peniaze, ktoré získal korupciou, komu ich daroval, akej priateľke a podobne. Za celú svoju 32-ročnú policajnú prax žalobca nebol ani raz disciplinárne riešený, k práci pristupoval zodpovedne, snažil sa, aby sa nehanbil za svoje meno a robil česť polícii. Nakoniec jeho snaha vyšla zbytočne a márne, pretože ho pošpinilo Ministerstvo vnútra tak, ako sa len dalo. Dcéra Pavla po tomto incidente nebola zopár krát v škole, asi 2 týždne, nakoľko spolužiaci na 8-ročnom gymnáziu v Sobranciach sa jej vysmievali, že jej otec je skorumpovaný policajt. Aj po určitej dobe tam nachádzala články, výstrižky z novín na lavici a spolužiaci mali vždy nejaké narážky. Od toho momentu bola stále od spolužiakov dávaná nabok a bola z toho zničená. Momentálne už skončila Vysokú školu práva, je zamestnaná, ale aj napriek tomu málo navštevuje mesto. Keď príde domov, málo kedy vyjde vonku, pretože nemieni tie hlúpe reči od ľudí počúvať, pretože ešte stále sa niekto nájde, čo niečo povie. Aj bývalí spolupracovníci, ktorí boli s ním v činnej službe sa mu vyhýbali, nechceli s ním byť v kontakte, pretože mali obavu o svoju prácu, že sa s trestaným skorumpovaným policajtom stretávajú a keď sa už aj s ním stretli, bolo to len strohé podanie ruky. Po prepustení domov po zaistení žalobca nevychádzal z domu a keď vyšiel von, tak ľudia mali narážky, či je doma z nútenej dovolenky, čo vlastne nakradol a podobne. Takéto poznámky a urážky sa utrúsia aj v dnešnej dobe, avšak žalobca sa uzatvoril a väčšinou sedí len doma. Predtým chodili často s manželkou, s rodinou po dovolenkách, po spoločenských udalostiach, po plesoch, od tej doby už nikde neboli ani raz. Žalobcu trápi aj reakcia jeho rodiny, kedy on pochádza zo šiestich detí a aj jeho súrodenci nechceli, aby chodil za nimi do dediny. Aj za mamou chodí len v nedeľu poobede, na 3 hodiny, potom ide preč. V tom čase to s ním bolo veľmi zlé, bol v kritickej nervovej situácii, bol na pokraji zrútenia a mal na mysli, že si skutočne niečo urobí. Trestné stíhanie mu nedalo nič dobré, pretože 5 rokov byť trestne stíhaný a v obave, čo s ním spravia, ak ho odsúdia a vlastne za čo. To boli jeho otázky, na ktoré nikdy nezabudne. Aj napriek tomu, že bol oslobodený, každý ho berie ako by bol skorumpovaný, vo veľkej miere majú na to vplyv média. Čo sa týka manželského života, tak ochabla dôvera medzi ním a manželkou, tá nepodala návrh najmä vzhľadom na jeho zdravotný stav, ochabol aj ich intímny život. Následky z dôvodu zaistenia a trestného stíhania boli aj v tom, že bol držiteľom zbrojného preukazu a držiteľom guľovej zbrane - malorážky, s ktorou vykonával streľby v Športovom klube polície a chodil na strelecké súťaže. Následne mu zbrojný preukaz bol zadržaný a po jeho zdravotných ťažkostiach, ktoré

mal, sa členstva v tomto klube vzdal. Prestal byť aj v tejto činnosti aktívny. Zaistený zbrojný preukaz mal vplyv aj na jeho pracovné zaradenie, kedy mal možnosť sa zamestnať v organizáciách a firmách, ktoré požadovali ochranu objektov SBS, avšak bez zbrojného preukazu to nebolo možné. Až po dvoch rokoch si našiel prácu v reklamnej agentúre, aj to len preto, že jeho synovec tam robil, tak ho zobral. Tam robil rok a 10 mesiacov, bolo potrebné cestovať od Popradu až po Čiernu nad Tisou, takže to bolo preňho dosť náročné, tak sa potom toho vzdal. Následne po navrátení zbrojného preukazu sa zamestnal v SBSecurite Košice, pracovisko v Sobranciach na ochrane objektov solárnej elektrárne, kde sa zavrie, nemá s ľuďmi žiaden kontakt, fakticky je s panelmi 24 hodín sám. Trestným stíhaním bol poškodený aj finančne, pretože v roku 2005 mu nezarátali celý rok na prepočet dôchodku, zarátali mu rok 2004, kedy mal menšie príjmy ako v roku 2005. Následne nedostal odchodné okolo 365.000,- Sk. Trestné stíhanie malo preňho fatálne následky, bude sa to s ním niesť do smrti.

34. V konaní vypovedala svedkyňa V. P., ktorá uviedla, že je manželkou žalobcu a na margo veci uviedla, že to bol ukážkový príklad, ako zničiť rodinu šmahom ruky, totálny rozvrat, rozpad rodiny, to bolo v prvom rade. Keď sa to stalo, nikto jej neposkytol žiadnu informáciu, čo sa deje. Jej manžel bol človek, ktorý celý život prežil v Policajnom zbore, 32 rokov služby, prešiel všetkými pozíciami, kedy bol obyčajným policajtom, riaditeľom oddelenia, každý ho poznal, každý bol k nemu úctivý. Aj ona samotná si dávala otázku, že čo sa to deje, s kým ona žije, ten pocit bol strašný. Čo sa týka zaistenia, bolo to na hraničnom prechode, za plnej prevádzky, čiže tam boli ľudia, ktorí prechádzali hraničný priechod, títo všetci to videli, aj ostatní chlapi prizvaní na poradu. Čo sa týka ich rodinného spoločného života, tak sa dostali do izolácie, pretože zakaždým, keď vyjde svedkyňa z dverí, tak sa ľudia naokolo pýtajú, čo sa to u vás stalo, koho majú za susedov, na to sa nedá reagovať. Ani dcéra následne po zaistení žalobcu, nevyliezla z domu, musela ostať doma, pretože do školy nemohla ísť. Celé okolie na svedkyňu hľadelo, ako keby sme neviem čo mali v dome, bolo to otrasné, celé okolie ich negovalo, aj jej spolupracovníci v práci. Takáto situácia je aj doteraz, pretože predtým boli všade pozývaní, boli vítaní, avšak teraz sa každý bojí, že či ho oslovia a budú mať problém. Svedkyňa zvažovala aj rozvod manželstva, avšak brala ohľad na zdravotný problém žalobcu. Znamenalo to totálny rozvrat rodiny, pretože spolu so žalobcom žije už len zo súcitu, podporuje ho, avšak ich súkromný intímny život je na bode mrazu. Ich rodina je momentálne nefunkčná. Žijú pod jednou strechou, majú spoločné platenie dlhov a inkás, idú spoločne aj na rodinné oslavy. Svedkyňa sprevádza žalobcu aj k lekárovi, pretože má poškodené srdce a hrozí mu operácia chlopne.

35. V konaní vypovedala svedkyňa X. H., ktorá uviedla, že žalobca je jej nevlastný otec, avšak veľmi dobre sa pamätá na udalosť zaistenia, pretože nastal veľký zlom v ich rodine. Vtedy mal otec dosť vážne zdravotné problémy. Čo sa týka rodinného vzťahu, bolo to katastrofálne, pretože žijú v malom meste, kde sa prevalí všetko zo sekundy na sekundu. Na druhý deň keď išla do školy, hneď ju spolužiaci podpichovali, vyčítali, pokračovalo to a bolo to čím ďalej horšie. Vtedy nebola 2 týždne v škole, nejako sa im všetci obrátili chrbtom. Aj ich vzájomný vzťah bol naštrbený a obmedzený a bola veľmi rada, keď nastúpila na vysokú školu do Bratislavy, pretože odišla z toho mesta a prestala veci vnímať, nedotýkali sa jej tak každý deň ako predtým. Uvedená skutočnosť naštrbila aj vzťah medzi ňou a otcom a momentálne chodí domov hlavne kvôli matke. Svedkyňa v čase vedenia trestného stíhania, keď sa jej tieto veci začali osobne dotýkať, tak im začala veriť. V tom čase u nich zvonili aj novinári, chceli od nich dostať nejaké informácie, pretože otec bol predtým veľmi vážený človek, ľudia sa mu zdravili, keď sa niečo stalo, tak ho kontaktovali, mali mnoho návštev rodinných a podobne, následne potom sa všetko obrátilo naopak. Reakcie okolia boli negatívne, pretože všetci tomu samozrejme verili.

36. V konaní vypovedal svedok F. X., ktorý uviedol, že žalobca je jeho bývalý kamarát, pretože od kedy sa dopočul, že bral úplatky, už s ním skončil. Ukončil toto kamarátstvo, pretože nepodporuje ľudí, ktorí berú úplatky, nečestne žijú. Otázku pravdivosti trestného stíhania neskúmal. Vzťahy medzi ním a žalobcom boli predtým veľmi dobré, navštevovali sa, schádzali sa, sem tam aj na pivo, proste kamarátsky sa stretávali. Svedok uviedol, že ani nevie ako skončilo trestné stíhanie voči žalobcovi, pretože sa o to nezaujímal. Po vznesení obvinenia proti žalobcovi ho on, ako aj ostatní kamaráti okolo odsúdili, každý od neho bral ruky preč, nechcel sa s ním nikto stretnúť. Každý, kto sa dozvedel o obvinení z brania úplatkov, tak tomu uveril.

37. V konaní vypovedal svedok F.A., ktorý uviedol, že žalobca bol známy, kolega žalobcu. O okolnosti zaistenia a trestného stíhania žalobcu sa dozvedel v mieste trvalého bydliska, potom vo večerných hodinách v spravodajstve televíznych novín bol nemilo prekvapený, že sa taká vec odohrala. Neveril

tomu, avšak keď to bolo veľmi publikované v médiách, potom bol presvedčený, že možno aj áno. Všetci kolegovia a kamaráti, ktorí ho v tom čase stretli, sa pýtali na žalobcu, či o tom svedok niečo viac vie, tento uviedol, že len toľko, čo z médií, avšak následne potom so žalobcom kontakty prerušil. Nebol za ním ani v nemocnici ho navštíviť, prerušil s ním vzťahy, pretože to nechcel rozpitvávať, nechcel sa s ním stretávať, čakal na rozhodnutie súdu, či ho oslobodí, alebo potvrdí tie udalosti a prišlo k tomu, že sa potvrdili jeho slová, že on by to asi ťažko dokázal spraviť. Následne potom, čo sa dozvedel výsledok trestného konania, opätovne nenadviazal styky so žalobcom, hoci by sa dalo, ale dôvera už medzi nimi nie je taká ako predtým, pretože predtým mali so žalobcom dobré vzťahy, bývali v jednom vchode na sídlisku, spolupracovali ako policajti, často sa stretávali, mali záhradky vedľa seba, čiže boli v denno-dennom styku v čase, keď býval v Michalovciach. Po odsťahovaní do Sobraniec, stále udržiavali styky. Čo sa týka reakcií okolia, policajtov, známych a susedov, títo boli negatívne naladení vo vzťahu k žalobcovi, ako aj k policajtom vo všeobecnosti, keďže generalizovali, že keďže to robil žalobca, musia to robiť aj ostatní policajti, avšak svedok uviedol, že ľudia majú počkať na výsledok súdu.

38. V konaní vypovedal svedok A. J., ktorý uviedol, že so žalobcom bol spolupracovník vo Vyšnom Nemeckom, na hraničnom priechode, bol mu aj veliteľom. Boli vo veľmi dobrom vzťahu, udržiavali kamarátske vzťahy, navštevovali sa pracovnej a rodinne. Po udalosti, ktorá sa udiala vo Vyšnom Nemeckom, keď prepustili 17 zamestnancov, so žalobcom rozviazal akékoľvek vzťahy a to pracovné aj súkromné z dôvodu, že on naďalej zostal v pracovnom pomere a oni, ako štátni zamestnanci, so živlami, ktorí porušili zákon, sa nemajú stretávať ani stýkať. Akonáhle došlo k obžalobe, prerušil s ním akýkoľvek kontakt. Od žalobcu sa odvrátil preto, pretože voľakedy mu bol vzorom a potom keďže sa mal dopustiť takejto veci, ho to znechutilo, zhnusilo sa mu to. Uvedeným obvineniam veril. Nemá vedomosť, ako skončilo trestné stíhanie. Čo sa týka okolia, všetci žalobcu odsudzovali, pretože Sobrance je malé mesto, tam sa každý s každým pozná, takže automaticky sa mu každý otočil chrbtom. Pred obvinením mal žalobca veľmi dobré meno, bol to statočný človek, bol jeho vzorom, okolie ho uznávalo ako autoritatívneho chlapa, avšak potom sa mu obrátili chrbtom. Svedok uviedol, že sa rozpamätáva aj na detaily zaistenia, pretože bol tam, keď zatýkali tých sedemnástich policajtov, spútali ich a odviezli do autobusu, bolo to v colnom priestore a videli to aj ostatní ľudia, ktorí tak kolegovia, ako aj cestujúci sa na to dívali pohoršene.

39. V konaní vypovedal svedok T. A., ktorý uviedol, že je bývalý kolega žalobcu, spolu pracovali na jednej smene, on robil vedúceho smeny, navštevovali sa, boli dobrí priatelia. V deň, keď sa to stalo, nechcel tomu veriť, že to môže byť pravda. Následne, keď dali nastúpiť všetkých na porade a verejne čítali, čoho sa tí sedemnásti policajti dopustili, tak tomu uveril, pretože len tak z ničoho nič by ich neobvinili. Uveril tomu, že žalobca spáchal skutok, z ktorého je obvinený. Do autobusu ich brali s putami. Prakticky od toho dňa sa so žalobcom nestretáva, prerušil so žalobcom priateľské väzby, tak isto aj ich manželky prerušili kamarátske väzby. Svedok uviedol, že nevie, ako skončilo trestné stíhanie. Pred trestným stíhaním mal žalobca výbornú povesť, o to viac ho to sklamalo, keď sa to stalo. O žalobcovi sa viedli reči, že tak im treba tým policajtom, že sa toho dopustili, narážky boli na všetkých, čo tam boli, bolo to v médiách, každý o tom v meste rozprával, všetko sa zmenilo, celý život.

40. V konaní vypovedal svedok V. B., ktorý uviedol, že žalobca je jeho bývalý kolega, s ktorým veľmi dobre vychádzal, robil na pasovke, stretávali sa, navštevovali sa. V roku 2004 svedok odchádzal do výsluhového dôchodku a tu udalosť sa dozvedel z médií, čo ho šokovalo, zaskočilo, ako sa mohlo niečo také prihodiť. Celá verejnosť odsudzovala týchto policajtov. Následne sa so žalobcom prestal automaticky stýkať, verejnosť a ľudia okolo neho v Sobranciach ho strašne odsudzovali. Ako priateľ nemohol uveriť, že žalobca spáchal dané skutky, ktoré mu kládli za vinu, pretože ho poznal, že je dobrý človek, nakoľko predtým mal dobrú povesť. Svedok uviedol, že má vedomosť o tom, že žalobca bol oslobodený. Aj napriek tomu sa zatiaľ so žalobcom nestretáva, priateľské vzťahy nenadviazali. Čo sa týka reakcií okolia, svedok uviedol, že má za to, že títo uverili spáchanej korupcii.

41. Podľa ustanovenia § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „citovaný zákon“), zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

42. Podľa ustanovenia § 1 citovaného zákona, tento zákon upravuje

a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci,
b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len „územná samospráva“) za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy,
c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

43. Podľa ustanovenia § 2 citovaného zákona, na účely tohto zákona
a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb,
b) orgán verejnej moci je
1. štátny orgán,
2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

44. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 a 2 citovaného zákona, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci
a) nezákonným rozhodnutím,
b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d) nesprávnym úradným postupom.
Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

45. Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

46. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

47. Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 a 2 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

48. Podľa ustanovenia § 16 ods. 1 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

49. Podľa ust. § 16 ods. 4 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

50. Podľa čl. 46 ods. 3 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

51. Súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, vykonal vyššie uvedené dôkazy predložené stranami sporu, z týchto vychádzal a následne vec právne vyhodnotil:

52. V predmetnej veci sa žalobca domáhal náhrady škody (nemajetkovej ujmy) spôsobenej nezákonným rozhodnutím - uznesením Úradu inšpekčnej služby, Odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite MV SR sp.zn. ČTS: UIS-86/KOK-2005 zo dňa 14.12.2005, ktorým bolo začaté trestné stíhanie voči žalobcovi, ktorý bol obvinený za pokračujúce trestné činy zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Tr.zákona a prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 Tr.zákona.

53. Vzhľadom k tomu, že citované rozhodnutie bolo vydané po účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (1.7.2004), vychádzajúc z prechodného ust. § 27 ods. 1 citovaného zákona, súd po právnej stránke predmetnú vec posúdil podľa tohto zákona.

54. Súd sa zaoberal obranou žalovanej, ktorý z orgánov štátu je oprávnený konať v mene štátu a dospel k záveru, že v mene Slovenskej republiky v tomto prípade koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ktorý názor bol potvrdený v uznesení Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/142/2016-399 zo dňa 10.5.2017.

55. Základnými predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci v prípade nezákonného rozhodnutia sú:
1. existencia nezákonného rozhodnutia, vydaného orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci
2. existencia škody a
3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

56. Prostredníctvom práv priznaných čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenská republika poskytuje ústavnú záruku, že orgán verejnej moci bude o právach oprávnených osôb rozhodovať v súlade so zákonom a že postup uskutočnený v mene orgánu verejnej moci bude správny. V prípade odklonu od tejto záruky Slovenská republika určuje, že poškodená osoba dostane náhradu za spôsobenú škodu. Účelom základných práv zaručených čl. 46 ods. 3 Ústavy nie je poskytnutie satisfakcie každému, komu orgán verejnej moci porušil jeho ochranu priznanú právnym poriadkom. Základné právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, aj základné právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom sa vymedzuje a identifikuje so škodou.

57. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania, ak k takému rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenie obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená., že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené, treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a túto nemožno odmietnuť len z dôvodu, že rozhodnutie o začatí trestného stíhania a vzatí žalobcu do väzby bolo zákonné, pretože v tom čase nebol postup orgánov činných v trestnom konaní a neskôr postup súdu v rozpore so zákonom. Súd má za to, že uvedenú situáciu je nutné posudzovať extenzívne nielen v súlade s európskou judikatúrou a zásadami ústavnoprávneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je striktne povinný dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv.

58. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, t.j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s

objektívnym právom. Zodpovednosť štátu je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu. Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti. V preskúmavanej veci žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzoval z uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré neúspešne napadol sťažnosťou. Toto uznesenie považoval za nezákonné, lebo trestné stíhanie proti nemu nemalo byť vôbec vedené; spáchanie skutkov, z ktorých bol obvinený, nebolo preukázané, preto bol spod obžaloby oslobodený.

59. Keďže toto uznesenie nebolo pre nezákonnosť zrušené podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona, bolo potrebné zaoberať sa otázkou, či oslobodenie spod obžaloby môže mať z hľadiska ust. § 6 citovaného zákona rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. Pri posudzovaní uvedenej otázky treba vziať do úvahy, že po oslobodení spod obžaloby neprichádza do úvahy podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, lebo z hľadiska trestného konania je to už bezpredmetné. Záporná odpoveď na položenú otázku by nezodpovedala zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu obsiahnutej v citovanom zákone. Tá sleduje, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe, bola odčinená. Záporná odpoveď by viedla k tomu, že fyzická osoba, proti ktorej bolo vznesené obvinenie, by musela niesť materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia, aj keď sa ukázalo nesprávnym a trestné konanie skončilo tak, že na ňu treba hľadieť ako na nevinnú.

60. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že vynesenie oslobodzujúceho rozsudku má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, čo je základná podmienka pre uplatnenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, tak ako to vyplýva z dikcie ust. § 6 ods. 1 citovaného zákona.

61. Vyššie uvedený výklad predstavuje už ustálenú súdnu judikatúru a súdnu prax. Skutočnosť, že nedošlo (resp. objektívne nemohlo dôjsť) k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na správnosť alebo nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok celého trestného stíhania. Zhrnúc uvedené súd konštatoval, že v danom prípade je splnená prvá základná podmienka pre záver o zodpovednosti štátu.

62. Podľa ust. § 17 ods. 1 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

63. Podľa ust. § 17 ods. 2 cit.zák. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

64. Podľa ust. § 17 ods. 3 citovaného zákona, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

65. Podľa ust. § 244 zák.č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, proti rozhodnutiu ministra, ak nejde o rozhodnutie o odvolaní, možno podať rozklad. O rozklade rozhoduje minister na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie; proti tomuto rozhodnutiu sa nemožno odvolať. Pre rozklad a konanie o ňom platia ustanovenia o odvolaní.

66. Podľa ust. § 245 ods. 1 citovaného zákona, ak sa dodatočne zistia nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli policajtovi alebo nadriadenému bez jeho viny v čase konania známe a nemohol ich uplatniť a ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie, možno na ich návrh právoplatné rozhodnutie preskúmať a na základe toho toto rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť.

67. Podľa ust. 245 ods. 2 citovaného zákona, návrh na obnovu konania sa podáva do troch mesiacov odo dňa, keď sa policajt alebo nadriadený dozvedel o dôvodoch obnovy konania, najneskôr však do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

68. Podľa ust. § 33 ods. 1 písm. a) zák.č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov, odchodné patrí v rozsahu a za podmienok ustanovených týmto zákonom policajtovi okrem hasiča, ktorého služobný pomer skončil:
1. uvoľnením,
2. prepustením,
3. uplynutím dočasnej štátnej služby.

69. Podľa ust. § 33 ods. 2 citovaného zákona, odchodné podľa odseku 1 patrí policajtovi a profesionálnemu vojakovi vo výške polovice základu zisteného podľa § 60, ak jeho služobný pomer trval nepretržite najmenej 13 rokov, a zvyšuje sa za každý skončený rok trvania služobného pomeru o jednu polovicu základu zisteného podľa § 60, najviac do výšky deväťnásobku základu zisteného podľa cit. ustanovenia.

70. Podľa ust. 60 ods. 1 citovaného zákona, základ na výpočet výsluhového príspevku, odchodného, úmrtného, výsluhového dôchodku a invalidného výsluhového dôchodku sa zistí z priemerného mesačného služobného platu dosiahnutého v období posledných desiatich skončených kalendárnych rokov pred dňom skončenia služobného pomeru u policajta podľa ods. 2 a u profesionálneho vojaka podľa ods. 4.

71. Podľa § 35 ods. 1 písm. a) citovaného zákona, odchodné podľa § 33 nepatrí policajtovi, ktorého služobný pomer skončil prepustením z dôvodu porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

72. Zmysel právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu má spočívať v tom, aby každá škoda spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu, bola primerane odčinená. Ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zakladá nárok poškodeného na náhradu nemajetkovej ujmy a to bez ohľadu na to, či zároveň vznikla škoda (skutočná škoda či ušlý zisk). Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného (nie je spojená so znížením majetkového stavu, či jeho nezvýšením, hoci bolo predpokladané) a vedľa nepriaznivých dôsledkov vyvolaných neprimeranou dĺžkou súdneho konania, môže zahŕňať aj iné negatívne dopady nesprávneho úradného postupu, či nezákonného rozhodnutia, najmä do osobnostnej integrity poškodeného. Peňažná kompenzácia je v zákone označená za spôsob subsidiárneho odškodnenia, ktoré nastupuje vtedy, ak nie je možné vzniknutú nemajetkovú ujmu nahradiť inak, t.j. kedy dostačujúcim prostriedkom nápravy by nebolo len obyčajné konštatovanie porušenia práva.

73. Je nepochybné, že trestné stíhanie fyzickej osoby, najmä ak je obvinená zo závažného trestného činu, predstavuje závažný zásah od osobnostných práv fyzickej osoby chránených ustanovením § 11 Obč. zákonníka. Každé trestné stíhanie predstavuje obmedzenie súhrnu osobnostných práv vymenovaných v článku 10 Listiny základných práv a slobôd a to napriek tomu, že vo všeobecnosti platí, že takéto obmedzenie je legitimované verejným záujmom na ochrane spoločnosti pred páchateľmi trestnej činnosti. Súdna judikatúra už viackrát vyslovila názor, že trestné stíhanie predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva aj ďalšie negatívne dôsledky pre osobný život a životný osud jednotlivca. Na tohto je okamihom oslobodenia spod obžaloby síce potrebné pozerať ako na nevinného, avšak samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného. Trestné stíhanie tak zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti a rovnako ako porušenie práva na osobnú slobodu garantovaného článkom 8 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je spôsobilé obmedziť či porušiť právo jednotlivca na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti osobnej cti a dobrej povesti tak, ako je garantované v čl. 10 Listiny.

74. Ľudská dôstojnosť predstavuje najvyššiu hodnotu v základoch celého právneho systému i ústavného poriadku a je možné ju preto považovať za konečný účel právneho poriadku. Tým sa stáva objektívnou ústavnou kategóriou a pôsobí vo vzťahu k ostatným inak nehierarchicky usporiadaným základným právam ako hodnota nadradená a s ohľadom na to je potrebné akýkoľvek zásah či zníženie ľudskej

dôstojnosti vnímať ako zásah veľmi závažný a teda ťažko reparovateľný. Ľudská dôstojnosť je totiž hodnotou horizontálne neporovnateľnou s ostatnými ústavnými hodnotami či spoločenskými normami, je úplne nenahraditeľná iným statkom a tým menej hodnotou vyčísliteľnou v peniazoch.

75. V demokratickom a právnom štáte nemôže nastať situácia, kedy sa voči určitej osobe vedie viac ako štyri roky trestné stíhanie (aj v konaní pred súdom), kedy je takáto osoba vystavená neustálym procesným úkonom zo strany orgánov činných v trestnom konaní (ako osoba podozrivá, obvinená a následne obžalovaná z trestného činu), toto sa skončí oslobodzujúcim rozsudkom z dôvodu, že skutok sa nestal, že osoba skutok nespáchala, prípadne, že skutok nebol trestným činom, pričom takejto osobe, napriek tomu, že bola po celú uvedenú dobu vystavená stresu, úzkosti a frustrácii, nebude priznané odškodnenie nemajetkovej ujmy.

76. Primárnou funkciou náhrady nemajetkovej ujmy je funkcia satisfakčná, čo znamená primerané, s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu optimálne a tým účinné vyváženie a zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu. Vzhľadom na to, že nemajetková ujma vzniknutá porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom zmysle slova ani nedá odškodniť a jej rozsah nie je možné ani exaktne kvantifikovať a vyčísliť, namiesto nej je možné len poskytnutie zadosťučinenia.

77. Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí fyzickej osoby. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním a posúdiť na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie.

78. Kritériá, na ktoré má súd prihliadať pri určení výšky peňažnej náhrady, sú ustanovené v § 17 ods. 3 cit. zákona. Ide o normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá vyžaduje, aby súd s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil okolnosti významné pre určenie výšky náhrady. Prihliadať má najmä na dopad nezákonného rozhodnutia do osobnostnej sféry poškodeného nepriaznivosť jeho vplyvu na povesť poškodeného, jeho doterajší spôsob života a podobne. Výpočet je demonštratívny a nevylučuje, aby sa prihliadlo aj na iné okolnosti, pokiaľ budú považované za porovnateľne závažné. Je potrebné brať do úvahy aj závažnosť sporu pre účastníka samotného, či išlo o záležitosti osobného stavu alebo rodinnoprávne, prípadne pracovnoprávne.

79. Vyhodnotením vykonaného dokazovania súd v predmetnej veci dospel k nespornému záveru, že v dôsledku trestného stíhania došlo k negatívnemu zásahu do osobnostných práv žalobcu na ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti.

80. Zhrnúc vyššie uvedené, súd konštatoval, že v posudzovanej veci sa zníženie spoločenského postavenia žalobcu prejavilo navonok v pochybnostiach širokej verejnosti a kolegov v práci, susedov, priateľov a známych o jeho čestnosti a neúplatnosti, keďže títo uverili v údajné protispoločenské správanie žalobcu, že je skorumpovaný, čo sa prejavovalo uštipačnými narážkami, ktorým musel čeliť a všeobecne, vo vzniku jemu spoločensky nepríjemných situácií v rodinnom i spoločenskom živote tým, že po dobu takmer piatich rokov bol vystavený z dôvodu vedenia trestného konania strachu, stresu, úzkosti a frustrácii, keďže prišiel o svoje zamestnanie, čo sa nepochybne prejavilo na jeho finančnej situácii, nakoľko sa nevedel zamestnať na pozícii zodpovedajúcej jeho vzdelaniu a skúsenostiam, prípadne na pozícii využívajúcej to, že je držiteľom strelnej zbrane, pretože i zbrojný preukaz mu bol zadržaný na určité obdobie. Žalobca sa v dôsledku všetkých týchto negatívnych reakcií blízkeho či širšieho okolia uzavrel do seba, nevychádzal z domu, nestretával sa s nikým. Uvedeným sa žalobca dostal až do akejsi spoločenskej a sociálnej izolácie.

81. Súd prihliadol predovšetkým na to, že predmetná kauza zasiahla do mimoriadne citlivej oblasti života žalobcu - občianskej bezúhonnosti, cti a vážnosti v spoločnosti a najmä jeho profesijnej činnosti, nakoľko bol v rozpore so skutočnosťou označený za páchateľa protiprávnej činnosti závažného charakteru, ktorá je všeobecne považovaná za protispoločenskú a nemorálnu a ako taká je spoločnosťou odsudzovaná. Problematika páchania trestnej činnosti spočívajúcej v prijímaní úplatkov a inej nenáležitej výhody (korupcie) a zneužívania právomoci verejného činiteľa v orgánoch verejnej moci, je z dôvodu spoločenskej závažnosti podrobená mimoriadne negatívnemu a citlivému spoločenskému vnímaniu. V danom prípade je tento následok o to intenzívnejší, že žalobca žije v malom meste, v osobitom regióne, v ktorom sa ľudia navzájom dobre poznajú, v prostredí, kde je nízka anonymita, čo znamená,

že informácie o žalobcovi neostali len v obmedzenom okruhu rodiny a priateľov žalobcu; osoba žalobcu sa stala objektom posudzovania v okruhu širokej verejnosti. Trestná vec žalobcu teda bola podrobená verejnej mienke a aj keď neskôr žalobca bol oslobodený spod obžaloby, jeho meno ostalo poškvrnené a množstvo ľudí z rôznych oblastí života, či už verejného, pracovného alebo rodinného, s ním opätovne nenadviazalo priateľské kontakty, nestýkajú sa s ním.

82. Je nutné zotrvať na názore, že nemajetková ujma, ktorá žalobcovi vznikla v dôsledku trestného stíhania, trvala po dobu takmer piatich rokov od vznesenia obvinenia do vynesenia oslobodzujúceho rozsudku, ktorá mala vplyv a následky na jeho osobný, rodinný, profesijný život a tieto je možné odstrániť priznaním zadosťučinenia vo forme finančnej náhrady za splnenia zákonných podmienok a kritérií.

83. Žalobca tvrdil, že významnou skutočnosťou, ktorá výrazne ovplyvnila následky súvisiace s trestným stíhaním, bola medializácia celého prípadu. Konanie žalobcu bolo v médiách opísané v podstate ako nesporná vec, t.j. že patrí medzi skorumpovaných policajtov, ktorí v službe brali úplatky za bezproblémové prepúšťanie cestujúcich atď. Svedkovia, vypočutí v tomto konaní v podstate zhodne uviedli, že v dôsledku medializácie uvedeného prípadu, resp. v dôsledku šíriacich sa rečí o žalobcovi uverili, že tento sa trestnej činnosti skutočne dopustil. Vo vzťahu k medializácii trestnej veci v masovokomunikačných prostriedkoch mal súd za to, že žalobca nepreukázal existenciu bezprostrednej a priamej príčinnej súvislosti s uplatnenou náhradou nemajetkovej ujmy, keď z vykonaného dokazovania nevyplynulo a žalobca to ani netvrdil, že by medializáciu jeho osoby v súvislosti s trestným stíhaním spôsobila priamo žalovaná a že práve osoba žalobcu bola identifikovateľná z ním predložených článkov, nakoľko ani v jednom nebola za účelom lepšej identifikácie rozpoznania osoby žalobcu uvedená dosiahnutá hodnosť obvinených, t.j. nebola ani uvedená hodnosť žalobcu - major.

84. To znamená, že čo sa týka následkov v súkromnom, pracovnom, osobnom živote žalobcu spôsobených medializáciou prípadu, na tieto súd nemohol prihliadať, nakoľko v prípade vzniku škody titulom medializácie nezákonného rozhodnutia resp. postupu pred a pri vydaní daného rozhodnutia nie je žalovaná pasívne legitimovanou osobou. V prípade ak žalobca má za to, že medializáciou nezákonného rozhodnutia v jeho trestnej veci došlo k vzniku škody resp. k zásahom do jeho osobnostných práv, mal si uvedený nárok uplatniť voči konkrétnemu médiu (televízii, rozhlasu, novinám a pod.). Vzhľadom na vyššie uvedené, súd neprihliadol k následkom medializácie nezákonného rozhodnutia na okruh jeho rodiny, známych a priateľov a keďže žalobca tvrdil, že práve medializácia bola tou významnou skutočnosťou, ktorá ovplyvnila následky trestného stíhania, súd takto bol nútený požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy nepriznať v žalobcom požadovanom rozsahu a v podstatnej miere znížiť.

85. Súd neprihliadol ani na následky trestného stíhania vo sfére žalobcovho zdravotného stavu, nakoľko žalobca uvedenú skutočnosť v konaní preukazoval iba lekárskymi správami o ošetrení rýchlou záchrannou službou ihneď po zadržaní jeho osoby dňa 14.12.2005 a následnou hospitalizáciou v období od 16.12.2005 do 22.12.2005, čo možno považovať iba za jednorazové ťažkosti prechodného charakteru. Žiadne dôkazy o svojich ďalších či následných zdravotných ťažkostiach (o určitej medikácii a podobne) aj po tomto období žalobca už v konaní nepredložil, t.j. neuniesol v tomto smere dôkazné bremeno a preto k jeho tvrdeniam o jeho sústavných zdravotných ťažkostiach vzniknutých z dôvodu trestného stíhania súd nemohol prihliadnuť, nakoľko uvedené ostalo len v rovine jeho tvrdení. O jeho následných zdravotných ťažkostiach vypovedala iba jeho manželka vo všeobecnej rovine, že má poškodené srdce a že mu hrozí operácie chlopne, avšak o tejto skutočnosti nebol súdu predložený žiaden dôkaz. Aj nevlastná dcéra žalobcu vo svojej výpovedi spomenula iba zdravotné ťažkosti žalobcu v období zadržania a vznesenia obvinenia, následný zdravotný stav nebol spomenutý a ani popisovaný ako problematický resp. stav závažného charakteru. Žalobca takto nepreukázal, že branie liekov na zvýšený krvný tlak nebolo len prechodným zhoršením jeho zdravotného stavu v období 12/2005. Žalobca ďalej tvrdil, že sa vzdal členstva v športovom klube práve z dôvodov zdravotných ťažkostí trvalého charakteru. Avšak nakoľko tieto neboli preukázané (iba ťažkosti prechodného charakteru v období 12/2005), súd neprihliadol ani na skutočnosť vzdania sa členstva v športovom klube, nakoľko o príčinnej súvislosti medzi týmto následkom a uznesením o vznesení obvinenia a následnom trestnom stíhaní, neboli súdu predložené žiadne dôkazy.

86. Ak žalobca uvádzal následok v rodinnej sfére, t.j. že dokonca i zo strany jeho vlastnej rodiny pocítil odsúdenie, kedy sa vzájomné návštevy súrodencov obmedzili, žalobca chodí navštevovať už len najmä

mamu, toto ostalo len v rovine tvrdenia žalobcu a nebolo podporené žiadnym dôkazom, či už výsluchom niektorého zo súrodencov resp. o tomto nevypovedala ani samotná manželka žalobcu.

87. Súd vyhodnocoval aj výpovede svedkov jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti a skutočnosť, že všetci svedkovia - bývalí priatelia sa otočili žalobcovi chrbtom po prevalení danej kauzy a začatí trestného stíhania však svedčí len o tom, že tieto priateľstvá zrejme neboli až také hlboké a úprimné, ak ani priatelia žalobcu neuverili jemu samému a ani následne po oslobodení žalobcu spod obvinenia s ním opätovne nenadviazali priateľské kontakty.

88. Čo sa týka okolností, že žalobca po prepustení zo služobného pomeru stratil pravidelný mesačný príjem vo forme mzdy, ako aj ďalšie sociálne výhody spojené s výkonom jeho funkcie, najmä odchodné, súd v poukazom na viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení, tieto skutočnosti pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy nezohľadňoval, nakoľko uvedené skutočnosti by zakladali jedine nárok žalobcu na skutočnú škodu, prípadne ušlý zisk podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., keďže náhrada nemajetkovej ujmy sleduje odškodnenie morálnej ujmy vzniknutej v dôsledku porušenia práva na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti.

89. Príčinná súvislosť je v aplikačnej praxi a právnej teórii pojmovo označovaná rôzne a to ako kauzálna súvislosť, súvislosť príčinná a následku kauzálny nexus. Ide o objektívnu kategóriu vyjadrujúcu vzájomnú súvislosť medzi konaním (alebo javom) a účinkami konania, teda o stav, pri ktorom konaní vyvoláva určité účinky. Ak ide o náhradu škody vyžaduje sa existencia príčinnej súvislosti medzi konaním škodcu vyvolávajúce následok v podobe škody. Vyžaduje sa teda príčinná súvislosť medzi konaním škodcu a škodou. V prípade zodpovednosti za škodu, ktorej predpokladom je protiprávne konanie nestačí, že je daná príčinná súvislosť konania škodcu a škody, ale vyžaduje sa príčinná súvislosť protiprávneho konania a škody (následku). Nestačí preto, ak je daná príčinná súvislosť konania škodcu a škody a konanie škodcu nebolo protiprávne. Ešte zložitejšia situácia pre posúdenie príčinnej súvislosti nastáva v prípade, ak dochádza k reťazeniu súvislosti. Preto nestačí všeobecná úvaha o možných následkoch konania škodcu, teda iba možnosť existencie príčinnej súvislosti medzi konaním a škodou, ale vyžaduje sa jej nepochybná existencia. Vyžaduje sa, aby išlo o príčinu podstatnú, bez ktorej by ku škode nedošlo. Ak je však viac príčin, ktoré pôsobia súbežne alebo následne, je pre existenciu príčinnej súvislosti nevyhnutné, aby reťazec postupne nastupujúcich príčin a následkov bol vo vzťahu k vzniku škody natoľko prepojený, že už spôsobenie prvotnej príčiny možno dôvodne vyvodzovať vecnú súvislosť so vznikom škodlivého následku (rozhodnutia vo veci sp. zn. 25Cdo 1462/2003, 25Cdo 818/2005, 25Cdo 2706/2012, R 54/2003 NS ČR, 6Mcdo 7/2013 NS SR).

90. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie alebo opomenutie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha, či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by nebola daná. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy obvyklého chodu veci a skúsenosti adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala (rozhodnutie NS ČR 28Cdo 4808/2010).

91. Príčinou škody môže byť len tá okolnosť, bez existencie ktorej by škodný následok nevznikol. Pri tom nemusí isť o príčinu jedinú, ale stačí ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide a to o príčinu dôležitú, podstatnú a značnú. Tento záver sa uplatní ako u zodpovednosti subjektívnej, kde príčinou vzniku škody je porušovanie, tak pri zodpovednosti objektívnej, kde príčinou vzniku škody je kvalifikovaná škodová udalosť (rozhodnutie NS ČR 25Cdo 1619/2012).

92. K prerušeniu príčinnej súvislosti dochádza, ak nová okolnosť spôsobila ako výlučná a samostatná príčina, ktorá vyvolala vznik škody bez ohľadu na pôvodnú škodnú udalosť. Ak zostala pôvodná škodová udalosť tou skutočnosťou, bez ktorej by k následku nedošlo, príčinná súvislosť sa neprerušuje (rozhodnutie NS ČR 25Cdo 4841/2009, R 54/2013).

93. Súd je toho názoru, že všetky vyššie uvedené následky okrem následkov v podobe straty príjmu, t.j. škody na zárobku, benefitov ako odchodné či odstupné a podobne z titulu prepustenia zo služobného pomeru, predstavujúce nemajetkovú ujmu, sú v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Vzťah medzi príčinou (nezákonným rozhodnutím) a následkami je tu daný.

94. Čo sa týka príčinnej súvislosti medzi vznesením obvinenia a škodou na zárobku, odstupnom či odchodnom a podobne súd k tomuto uvádza, že personálny rozkaz o prepustení zo služobného pomeru nebol označený ako nezákonné rozhodnutie, ale len ako ďalší dôvod nemajetkovej ujmy žalobcu, ktorý nadväzuje na uznesenie o vznesení obvinenia. Súd na tomto mieste však opätovne poukazuje na názor odvolacieho súdu, z ktorého pri posudzovaní následkov nezákonného rozhodnutia a trestného stíhania vychádzal, a teda škodu v podobe straty týchto benefitov nevyhodnotil v prospech žalobcu, nakoľko uvedené si mal žalobca uplatniť v rámci iných právnych inštitútov (napr. ušlý zisk a podobne).

95. Ohľadom výšky nemajetkovej ujmy, je potrebné uviesť, že náhrada nemajetkovej ujmy vzniknutej v dôsledku vedenia trestného konania v zásade vylúčená. Čo znamená, že je možná iba výnimočne, tak ako to má na mysli § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. V záujme fungovania spoločnosti je trestné stíhanie vedené v medziach zákona nevyhnutnou súčasťou výkonu verejných právomocí a od každého jednotlivca je dôvodné vyžadovať, aby sa mu v prípade odôvodnenej potreby podrobil. I keď je miera vnímania negatívneho dopadu trestného stíhania vecou vysoko individuálnou, tieto subjektívne rozdiely nezakladajú výnimočnosť odôvodňujúcu náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ako bolo uvedené, trestné stíhanie začaté a vedené v súlade so zákonom, a to i keď nevedie k odsúdeniu, je povinný strpieť každý. Nemožno preto v prípade, že neskončí odsúdením, priznať nemajetkovú ujmu v peniazoch len pre rozdiel v subjektívnom prežívaní trestného stíhania. Mimoriadny význam má v tomto smere prezumpcia neviny a najmä jej náležité vnímanie; významne obmedzuje negatívny dopad samotného trestného stíhania na povesť a vnímanie stíhanej osoby jej okolím. Ak je napriek tomu obvinený vnímaný okolím negatívne len pre prebiehajúce trestné stíhanie, je to významnou mierou chybou tohto okolia, ktorému nie je princíp prezumpcie neviny dostatočne vlastný, čo sa odzrkadlilo vo výpovediach samotných svedkov. Náhrady nemajetkovej ujmy priznávané „len pre stíhanie nevedúce k odsúdeniu“, pritom osvojovaní si správneho vnímania prezumpcie neviny v spoločnosti sťažujú. S priznaním náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa totiž logicky vyjadruje významná ujma, čo samotné vedenie zákonného trestného stíhania byť nemôže pre svoju nevyhnutnosť pre fungovanie spoločnosti. Výnimočnosť prípadu odôvodňujúca priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch preto môže spočívať iba v okolnostiach trestného stíhania.

96. V prejednávanom prípade vyskytujúcou výnimočnou okolnosťou bola neúmerná dĺžka trvania trestného stíhania a s tým spojené neúmerné dlhé vystavenie stíhanej osoby prirodzeným negatívnym dopadom trestného stíhania. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dať do vzťahu mieru ujmy na hodnotách ľudskej osobnosti s konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takejto nemajetkovej ujmy, ktorá žalobcovi vznikla a aspoň týmto spôsobom prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu. Súd má zato, že žalobca preukázal zásah a nepriaznivý dopad v súvislosti s dĺžkou trestného stíhania v jeho osobnom, súkromnom a rodinnom živote, súd však prihliadal aj na to, že žalobca v priebehu konania vo všeobecnosti poukazoval na dĺžku trestného konania bez bližšieho zdôvodnenia, či konkretizácie obdobia, v ktorom mali byť vytýkané napr. prieťahy, nešpecifikoval obdobie, kedy malo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany orgánov činných v trestnom konaní dôjsť. Súd má za to, že v civilnom konaní nie je oprávnený preskúmavať postup orgánov činných v trestnom konaní z hľadiska účelnosti, rýchlosti a dôvodnosti vykonávaných úkonov (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 31.10. 2005 sp. zn. 30 Cdo 57/2005, uznesenie Ústavného súdu ČR z 2.2.2004 sp. zn. II ÚS 299/03) a preto ani nemá oprávnenie vyjadrovať sa k hodnoteniu postupu orgánov činných v trestnom konaní z dôvodu, že tieto nekonali s dostatočným urýchlením, čím vznikli prípadne neodôvodnené prieťahy. Žalobca v konaní dostatočne nepreukázal, že práve táto okolnosť, t. j. existencia prieťahov v trestnom konaní mala za následok vznik nemajetkovej ujmy, že neprimeranú dĺžku trestného konania a jeho priebehu namietal, na prieťahy sa sťažoval, resp. vykonával v tejto súvislosti iné potrebné aktivity. Súd dodáva, že zákonným kritériom pre priznanie nemajetkovej ujmy je konštatovanie, že samotné konštatovanie tejto skutočnosti nie je dostatočným zadosťučinením pre poškodeného a zásah je takej intenzity, že poškodenému prináleží náhrada nemajetkovej ujmy, ktorej vznik musí preukázať poškodený, teda žalobca. Nemajetková ujma má byť určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby - žalobcu. Je podstatné, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osobe práve v súvislosti s vedením trestného stíhania. V prejednávanej veci žalobca neoznačil a nepreukázal existenciu následkov takej intenzity, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie peňažnej náhrady takto ním vymedzenej nemajetkovej ujmy v sume100.000 EUR, keď satisfakcia v peniazoch má byť znakom a prostriedkom nápravy.

97. V prejednávanom prípade, aj keď súd nebol viazaný ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013, pri priznaní nemajetkovej ujmy, vzhľadom na toho času ustálenú súdnu prax, bolo potrebné prihliadať aj na výšku odškodnenia poskytovanú na základe iných hmotnoprávnych predpisov. Určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Úvaha však nemôže byť svojvoľná a nepreskúmateľná. Súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine, v spoločnosti a podobne (pozri R 21/1995, uznesenie NS SR z 12.12.2012 sp, zn. 7Cdo/145/2011).

98. Výška nemajetkovej ujmy by mala korešpondovať so životnou úrovňou obyvateľstva ako aj s čiastkami, ktoré sú v tom ktorom štáte vyplácané ako odškodnenie z titulu rôznej ujmy (názor vyslovený Európskym súdom pre ľudské práva). V danom prípade žalobca poukázal na viaceré prípady právoplatne skončených vecí, kedy z dôvodu nezákonného trestného stíhania bola poškodeným priznaná nemajetková ujma, a to najmä rozsudky týkajúce sa ďalších spoluobvinených policajtov, t.j. rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 40C/175/2012-275 zo dňa 22.4.2015, kedy v prípade iného policajta Ing. V. súd priznal nemajetkovú ujmu vo výške 75.000,- Eur, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/506/2015-212 zo dňa 12.10.2016, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 40C/7/2014-137 zo dňa 27.5.2015, ktorým súd priznal vyšetrovateľke PZ JUDr. L. V. sumu 100.000,- Eur, rozsudok Okresného súdu Košice I č.k. 24C/243/2012 zo dňa 5.2.2015 bola B. A. priznaná suma 100.000,- Eur v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Co/384/2015 zo dňa 24.5.2016.

99. Ohľadom výšky nemajetkovej ujmy, súd považuje za potrebné uviesť, že i keď toto zadosťučinenie v peniazoch je predmetom úvahy súdu, táto úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Nemožno priznávať neprimerané či dokonca premrštené sumy, ktoré by v konečnom dôsledku viedli k bezdôvodnému obohacovaniu a ktoré by sa v porovnaní „odškodnenia“ zásahu do práva na ochranu osobnosti s „odškodňovaním“ zásahov do iných základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky mohli niektoré ujmy na iných základných právach, napríklad ujmy na zdraví či dokonca na živote, bagatelizovať (rozhodnutie NS SR z 27.4.2006 sp. zn. 4Cdo 171/2005).

100. Najvyšší súd SR v uznesení z 24.7.2018 sp. zn. 3Cdo 19/2018 dospel (medziiným) k záveru, že všeobecný súd je povinný určiť primeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, ako aj judikatúry ústavného súdu a ESĽP. Určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 412/2012 Z.z. tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obete trestných činov, je pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí ESĽP.

101. Podľa názoru ESĽP náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo). ESĽP tiež konštatoval, že pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napr. Flux v. Moldavsko, Steel Morris v. Spojené kráľovstvo). Okrem toho ESĽP vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napríklad Público - Comunicacáo Social S. A. v. Portugalsko). Napokon ESĽP zdôraznil, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných trestných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. Iltalehti a Karhuvaara v. Fínsko).

102. Súd v zmysle inštrukcie odvolacieho súdu následne porovnal aj prípad žalobcu s inými prípadmi, kedy nevychádzal iba z rozhodnutí týkajúcich sa spoluobvinených policajtov - kolegov žalobcu, ale aj iných prípadov a to napr. rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 21.1.2016 sp. zn. 16C/219/2014, ktorým bola žalovaná (SR) zaviazaná zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7.420,- Eur, s tým, že ako nezákonné rozhodnutie bolo označené uznesenie o vzatí do väzby, v ktorej pobudol žalobca po dobu cca 1 roka, pričom samotné trestné stíhanie bolo vedené až po dobu cca 9 rokov.

Ďalej rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.6.2017 sp. zn. 3Co/266/2015, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok prvej inštancie v napadnutej časti, ktorou bola žalovanej (SR) uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi (bývalému prokurátorovi) náhradu nemajetkovej ujmy 33.193,91 Eur s tým, že ako nezákonné rozhodnutie bolo označené uznesenie o vzatí do väzby, v ktorej pobudol žalobca po dobu cca 4 mesiacov, pričom samotné trestné stíhanie bolo vedené až po dobu cca 7 rokov, zároveň žalobca v konaní preukázal zdravotné ťažkosti psychického charakteru, t.j. 6 rokov navštevoval psychiatra a bral lieky. Aj v neposlednom rade rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 4.4.2017 sp. zn. 5Co 401/2016 ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok prvej inštancie v napadnutej časti, ktorou bola žalovanej (SR) uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 19.000,- Eur s tým, že ako nezákonné rozhodnutie bolo označené uznesenie o vznesení obvinenia, pričom samotné trestné stíhanie bolo vedené po dobu cca 3 rokov. Okrem iného súd si dovoľuje podotknúť, že z evidenčných pomôcok súdu má vedomosť o tom, že v prípade poškodeného Jána Kica, patriaceho do okruhu spoluobvinených žalobcu, práve ku ktorému v otázke primeranosti výšky náhrady za nemajetkovú ujmu súd vo svojom prvom rozsudku prihliadal, bolo rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24.5.2016 sp. zn. 5Co 384/2015 na základe dovolania uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.10.2018 sp. zn. 7Cdo 100/2017 zrušené a vrátené tomuto súdu na ďalšie konanie a preto súd už čo sa týka primeranosti výšky nemajetkovej ujmy na daný rozsudok vo veci Jána Kica v tomto opätovnom rozhodnutí neprihliadal.

103. Súd zhrnúc vykonané dokazovanie, poukazujúc na viazanosť právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení zo dňa 10.5.2017, posúdil nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy a dospel k záveru, že výška peňažného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu žalobcovi vo výške 20.000,- Eur je primeraná a to najmä s poukazom na odôvodnenie uvedené v odsekoch 83 až 87, 92, 96 až 101, zodpovedá zákonným kritériám podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a nepochybne odzrkadľuje aj najnovší vývoj súčasnej judikatúry. V prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

104. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

105. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (v znení do 31.1.2013), výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky2) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

106. Žalobca si uplatnil aj príslušenstvo predstavujúce úrok z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy nemajetkovej ujmy 100.000,- Eur od 6.2.2012 do zaplatenia. Súd posudzoval požadovanú sadzbu úroku z omeškania a mal za to, že táto nie je správne uplatnená, nakoľko ku dňu 6.2.2012 bola sadzba Európskej centrálnej banky 1% čo za použitia § 3 nariadenia vlády č. 87/19995 Z.z. predstavuje potom iba 9% ročne (a nie 9,5% ročne). Vzhľadom na uvedené súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, pričom sa týmto pridržal svojho pôvodného odôvodnenia, ktoré nebolo odvolacím súdom v jeho zrušujúcom uznesení zo dňa 10.5.2017 vytknuté, avšak samozrejme zaviazal žalovanú na zaplatenie úroku z omeškania len zo sumy priznanej výšky nemajetkovej ujmy, pričom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

107. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti s poukazom na citované zákonné ustanovenia súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

108. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

109. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

110. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

111. Teória hovorí, že pri priznávaní náhrady trov konania je na prvom mieste zásadu úspechu, ktorú je potrebné uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závislé od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola

priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Na druhej strane niekedy strany zámerne výšku sporu nadhodnotia, aby napr. odmena advokáta bola čo najvyššia a podobne. Ako prevencia proti uvedenému je potom vhodným riešením rozhodnutie súdu, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech o veci“ (§ 255 CSP).

112. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% z priznanej sumy 20.000,- Eur, pričom o konkrétnej výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

113. O preddavku na trovy konania zloženom žalobcom súd rozhodne podľa § 141a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa končí konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v troch písomných vyhotoveniach.

Podľa § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že:
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný nesplní povinnosť uloženú týmto rozhodnutím, môže oprávnený podať návrh na výkon rozhodnutia alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).